

107. En sjömans klagan

1. Ack, jag som många andra på havet vandra må,
så långt ifrån min hemort på oceanen blå
Bland främmande nationer jag söka skall mitt bröd,
föutan några vänner som trösta i min nöd, i min nöd

2. I sällskap har jag vandrat med engelsmännen här
och afrikanska negrer. som jämt mitt sällskap är
Därtill med spanjorer, portugiser också,
ja, alla slags nationer under himmelen den blå

3. När jag från hemmet reste, en vän jag hade kär
och henne i mitt hjärta än varje dag jag bär
När stormarna de ryta och sjön mot skeppet slår,
min tanke då till vännen i lilla hyddan går!

4. På resa till Ostindien från England vi gick,
då brev ifrån min broder på samma dag jag fick
Han skrev: »Min gode broder, jag dig berätta kan,
att flickan din har tagit en annan fästeman!"

5. Jag kan ej rätt uttala hur ledsen jag då blev,
jag tänkte på de orden som bror min till mig skrev
Jag läste alla breven. som jag från henne fått
Där tydligt stodo orden: »Du har mitt hjärta fått»

6. Hur jag mig nu skall trösta det vet allena Gud!
När jorden börjar grönska, då vill jag åter ut
på oceanen blå, på naturens stolta fält
Min lott är så utfallen, att jag har så det ställt

7. Men jag har så beslutat i denna vinterns tid,
att aldrig skall en flicka nu mera narra mig!
Ty flickors kärlek varar ju blott en månads tid
och är man längre borta, så ha de ändrat sig

8. Nu har jag så beslutat i dessa vinterdar
och därför tar jag hyra, till Göteborg jag far
Ty jag vill se och skåda ännu en gång min mor,
så ock min käre fader, min syster och min bror

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 107/